

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ

HRA NA SCHOVÁVANOU

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
HRA
NA SCHOVÁVANOU

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

ZE ŠVÉDSKÉHO ORIGINÁLU PŘELOŽILA LUCIE JOHNOVÁ.

RUKA, KTERÁ JÍ ZAKRÝVALA ÚSTA, byla drsná a nepříjemně páchla. Tvrdě se jí tiskla na rty, rozdírала jí citlivou pokožku. Pokoušela se vyprostit, snažila se pootočit hlavu na stranu, ale muž byl příliš silný. Pevně ji držel a vlekl ji s sebou.

Našli si ji, doufala, že k tomu hned tak nedojde, ale stejně přišli. Byli neúprosní. Považovali ji za svůj majetek, hlídali si ji, nehodlali o ni přijít. Věděla to po celou dobu. Přesto nikdy neprotestovala. Nebo ano? Měla vůbec kdy na vybranou? Všichni lidé mají na vybranou, a ty to víš. I když je člověk ještě dítě? Dívinka, která se nechá vylákat do světa příslibem lepší budoucnosti? A pak zde samozřejmě byla otázka peněz. Zároveň tu však šlo o důležitější věci. O život. O to, aby člověk nějak přežil.

Tma a světlo se střídaly. Pokoušela se něco zahlédnout, ale bylo to těžké. Tělo měla jako ve svěráku, sotva dokázala dýchat. Křičet nemohla, jakékoli protesty byly životu nebezpečné. Z hlavy se jí vytratily všechny rozumné myšlenky, zůstaly jenom vzpomínky, které se mísily s panikou. V podobných okamžicích se člověk promění v pouhé tělo, nižší formu života. Zbývalo jen to nejpodstatnější. Dýchat. Přežít.

Je to, co vidí na špinavém stropě, lampa? Lampa, která se houpe sem a tam? A kdo ji v tom případě uvedl do pohybu? Tělem jí jako bodnutí dýkou projela bolest. Někdo jí držel nohy. Ruce všude kolem ní. Na jejím těle. A pachy. Dusivé a zároveň intenzivní. Vůně alkoholu.

Jak tak bojovala o život, viděla před sebou matčin obličej. *Maminko. Obejmi mě, ať se schovám ve tvém náručí. Ochraň mě, utěš mě. Povídej mi pohádku o světě, který neexistuje, o světě, v němž není místo pro zlo. Maminko. Řekni mi, že mě máš ráda. Přines mi na hrob květinu.*

Ne! Takhle to přece neskončí! Pro tohle se nenarodila. Její dny na tomhle světě ještě nemůžou být sečtené, dítě by nemělo kráčet vstříc násilné smrti. Jenže ona už není žádná malá holčička. Je mladá žena, brzy bude dospělá. „Teď jsi nejpoužitelnější, králíčku,“ řekl jí. Králíčku. Připadalo jí nevýslovně odporné, že si ten chlap bere do úst takovouhle něžnou přezdívku. Jeho slova

působila jako výsměch. Ona přece není žádný jeho králíček. Kdyby byla vlk, roztrhala by ho na kousky. Jenže v tuhle chvíli je dravá šelma on. On a jemu podobní. Ti, kdo stojí v potravním řetězci nejdýš. Ti, kdo kolem sebe šíří strach.

Zemře tady, v tomhle mihotavém světle. Na kavalci, na který ji srazili. Servali z ní punčochy a potom i sukni. Drželi ji hrozně pevně. Někde na nebesích zpíval anděl, byla to píseň o svobodě a o světle. Pocítila ostré bodnutí do stehna, to tady mají vosy? Léto ještě neskončilo. Nějaká zlomyslná vosa by se sem dostat mohla. Vosa se vrátila, bodala ji znovu a znovu. Rostla a byla čím dál zuřivější, jako by z ní ujíдалa. Výkřik jí uvázl v hrdle, tělo se proměnilo v kus ledu. Cítila nesnesitelnou bolest. A chlad. Ten muž ji pořád ještě držel, ale prudká bolest ji ochromovala. Může člověk prožít takovou bolest, aniž zemře? *Nezapomeň na mě, maminko. Dobrou noc.*

Když znovu otevřela oči, byla kolem naprostá tma. Ležela na zemi přikrytá nějakým kusem látky. Na vnitřní straně stehů měla něco lepkavého. Sáhla si tam. Ucítila železitý pach. Pálilo ji v krku a hlava jako by jí ztěžkla. Ale touha žít byla silnější než strach. Oni se vrátí. Chvíli poslouchala, ale kolem bylo ticho. Neměla ponětí, kde je, ale na tom nezáleželo. Věděla jen jedno: musí utéct. Zmizet. Rychle shrábla na hromádku kousky oděvů, které našla, a oblékla si je na rozbolavělé tělo. Pokusila se vstát, šlo to jen částečně. Bolest v břiše zesílila, ale na tohle teď nemůže brát ohled.

Dřevěné dveře zůstaly odemčené. Obloha venku byla plná hvězd, do chřipí jí pronikla vůně lesa. Když se zhluboka nadechla, panický strach se na okamžik zmírnil. Měla v úmyslu přežít.

Bez jediného ohlédnutí vyrazila kupředu, napřed šla pomalu, klopytavě, potom čím dál rychleji. Krvácení se časem zastaví. Musí prostě pryč, někam, kde ji nikdy nenajdou. Lidé mají z lesa strach, bojí se tmy, sukovitých kořenů, které poutníkům podrážejí nohy, pro ni však les představuje jedinou šanci na únik.

Stromy se za ní zavřou, schovají ji. Kdyby tak dokázala běžet. Kdyby ji to tak příšerně nebolelo.

Nohy se jí bořily do mokrého mechu. Měla pocit, že někde v dálce slyší auto. Že vidí světla. Slyší mužské hlasy. Přikrčila se do dolíku mezi větvemi, do vlhkosti, pokoušela se stát součástí okolní přírody. V temnotě nebyla vidět, v černočerné tmě splynula se zemí.

MÁM TĚ MOC RÁDA, MAMI. Cecilie ležela na nemocničním lůžku a četla si těch pět krátkých slov už alespoň posté. Maličká kostrbatá písmenka jí připadala překrásná, byla napsaná dětskou rukou a vyvedená ve dvou různých barvách. Slovo *mám* bylo červené, druhé *m* bylo trochu vybledlé, potom nastoupila modrá pastelka. Text jako by se po papíře rozprostíral, celý řádek trochu sjížděl dolů a klenul se nad hlavami neuměle nakreslených postaviček s velkýma kulatýma očima a úsměvem na tváři. Papír byl na okrajích pomačkaný a byly na něm viditelné otisky umazaných dětských prstíků. Cecilie se na ten obrázek v odpoledním světle, které do pokoje proudilo zavřeným oknem, nemohla vynadívát.

Mám tě moc ráda mami.

Byli tu za ní dopoledne, přišli ji navštívit úplně všichni, vpadli širokými dveřmi dovnitř a naplnili nemocniční pokoj životem a svou přítomností. Grétka si okamžitě vylezla k Cecilii na lůžko a přitiskla jí chladný nosík na krk.

– Maminko, maminko, bolí tě něco? Maminko, maminko, mám tě moc ráda, drmolila rozjařeně. Nadšeně Cecilii předváděla obrázek, pečlivě nakreslenou rodinu, ukazovala prstem na jednotlivé postavičky, hezky na jednu po druhé, a vysvětlovala jí, kdo je kdo. Cecilie byla největší a nejhezčí, Grétka si s ní dala nejvíc práce. Vlasy byly žluté a pečlivě vybarvené, modré oči měla nakreslená Cecilie rámované černými řasami. Táta John stál na obrázku vedle maminky, byl o něco menší, měl černé kalhoty a byl rozčuchaný. Vedle rodičů namalovala Grétka všechny děti: Williama, Marcuse, Sofii, samu sebe a taky nejmladší Ellen, maličkou růžovou hromádku úplně vpravo.

– Nesmíš mámu moc unavit, okřikl sestřičku Marcus.

William váhavě postával u dveří.

Sofie vypadala téměř nesměle.

John se držel zpátky, jenom tam stál s Ellen na ruce.

Jak nezvyklá Cecilii tahle situace připadala! Její děti jako návštěva v nemocnici, zdálo se jí, jako by sem přišly z nějakého jiného světa. V roli porodní asistentky byla zvyklá se

po nemocnici normálně pohybovat, nebyla však zvyklá ležet tu v posteli neschopná postarat se sama o sebe. Teď ovšem byla situace taková, jaká byla, její vlastní tělo ji zradilo. Když byla na procházce s kočárkem, srdce jí vypovědělo poslušnost. Nějaký náhodný kolemjdoucí jí provedl masáž srdce a zavolal záchranku, pomoc dorazila neuvěřitelně brzy a ona se ocitla tady. Jenom mlhavě si vybavovala houkání sirény, ruce, které se jí dotýkaly. Jediné, na co v tu chvíli dokázala myslet, byla Ellen. Kdo se postaral o její holčičku? Kdo dohlédl na to, aby se jí nic nestalo? Výčitky svědomí zpočátku zastínily i strach. Matka by neměla nechat své dítě napospas osudu. Ani když onemocní a je příliš slabá.

Teď v nemocničním pokoji jí dělal největší starosti William. Jenom tam tak stál, opíral se o zed' a upřeně se na ni díval. Z tváře jejího prvorozeného se jen zřídkakdy dalo vyčíst, na co myslí, s dětmi, které dokážou tak dobře skrývat své city, to bývá těžké! To Marcus je úplně jiný. Vzal ji za ruku, do očí mu vhrkly slzy úzkosti. Sofie byla skutečně ustrašená, teď už je větší, ale ještě pořád v ní neskrývaně probublává láska – Cecilie milovaná holčička. A pak je tu samozřejmě Grétka, roztomilá, měkounká, štedrá v projevování citů. Ale ten William! Ach, Williame, proč to s tebou musí být tak těžké? Jako už tolikrát předtím jí i teď ve vztahu k nejstaršímu synovi zmítaly protichůdné pocity.

Když zbytek rodiny odešel, pokoušela se Cecilie nějak strávit emoce, které ji zaplavily. Děti jsou vážně úžasné a rostou hrozně rychle. Bude je vždycky milovat, ať se stane cokoli. S Johnem je to ovšem něco jiného. Jako by někde vzadu v hlavě slyšela sbor ženských hlasů zpívajících jakýsi protestsong, který byl čím dál hlasitější. John rozhodně přispěl k tomu, že dopadla, jak dopadla, že teď leží tady v nemocnici. Vzpomněla si na jeden výzkum zabývající se ženským tělem, na studii, ve které vědci zkoumali ženské srdce a dospěli k závěru, že tenhle podivný orgán může puknout žalem, že se může stáhnout v jakési křeči – a že příčinou může být například citové trauma. Říkalo se

tomu „syndrom zlomeného srdce“. Její srdce utrpělo těžkou ránu a teď ji v těle bolelo.

Když manželství dospěje k rozvratu, málokdy je to vina čistě jen jednoho z partnerů, to Cecilie věděla. Ale stejně pro ni bylo těžké nebýt z toho, co se stalo, smutná, nevidět v tom zradu. Ona Johna milovala už od těch prvních dní, kdy mezi nimi všechno ještě bylo zcela nové a neprozkoumané, až do doby, kdy se do jejich lásky vetřela každodennost. To nemohl John být jako ona, nemohl to prostě vydržet bez toho, aby neustále pocítoval touhu utíkat se k nějakým jiným ženám? Když muž ženu podvede krátce poté, co porodila, je to asi jedna z nejtěžších životních zkoušek.

Měla Johna před očima, viděla ho, jak stojí u nemocničního lůžka s Ellen na ruce, ve tváři má lehce tázavý výraz a těká pohledem po místnosti.

Všechny ty úvahy ji unavily, a tak po chvílce začala podřimovat.

Probudil ji mobilní telefon, který ze sebe vydal důvěrně známé zabzučení. Esemeska od Johna.

Vypadáš moc dobře. Myslím na tebe.

Tahle věčná slova. Co mají přesně znamenat? Její manžel teď hraje roli utěšitele a skvělého otce. Jenže jsou to všechno jen prázdné fráze. Snaží se být hodný, chce jí udělat radost. A pochopitelně ho také trápí výčitky svědomí, bylo by divné, kdyby to tak nebylo. Cecilie si byla vědoma, jak v tuhle chvíli vypadá – vlasy rozčuchané, obličej bledý a strnulý. Viděla se v zrcadle na toaletách a nezbývalo jí než konstatovat, že není zrovna v nejlepší kondici. Černé kruhy pod očima, poněkud vpadlé tváře, ne, „dobře“ tedy opravdu nevypadá. Nejspíš si teď vybírá svou daň ta obrovská dávka stresu a únavy. Co má svému nevěrnému manželovi odepsat? Že i on vypadá dobře? Ne, do toho se jí ani trochu nechce.

Mobil se ozval znovu. John se nevzdával. Tentokrát esemeska neobsahovala žádný text, byl to jenom smajlík se srdíčkem

místo úst. Byl to stejný roztomilý obličejíček, jaký jí občas posílal Marcus. *Pusu, mami*. A občas navíc ještě srdíčko – červené nebo růžové. *Mám tě moc rád. Jo, a přijdu domů pozdějc*. A nad tím kytička. Děti si s mobily užily spoustu zábavy a nakazily tím i dospělé.

Pohlédla k oknu. Modrozelené erární závěsy byly roztažené, ale venku bylo vidět jenom bezbarvou oblohu, odpoledne končilo a blížil se večer. Stráví v nemocnici ještě pár nocí, nechávají si ji tu na pozorování. Výsledky vyšetření už jsou v pořádku, srdce normálně pracuje. Pulz se jí zklidnil, krevní tlak klesl, ale domů ještě pořád nemůže.

Toužila především po Ellen, byla to přímo fyzická bolest a v srdci, na které si teď musí dávat pozor, ji páčila jako oheň. Mohla by se jí znovu ucpat nějaká drobná cévka, jak to ukázala koronarografie. Nebylo jasné, jestli prodělala lehčí srdeční infarkt, nebo jestli zkolabovala čistě jenom následkem přílišného stresu.

Živě si představovala, jak John odemyká domovní dveře, jak se děti řítí dovnitř. Měla před očima každodenní rodinný život, který plyne dál, ať už u toho ona je, nebo není. Jaké by to asi bylo, kdyby jim umřela? Otec se určitě může starat o rodinu i sám. John umí uklízet i vařit, jenže co kdyby maminka zmizela nadobro? Co by se stalo, kdyby se z toho už nedostala? Ta myšlenka ji zabořila, přeběhl jí při ní mráz po zádech. Je nám líto, ale vaši manželku se nám nepodařilo zachránit. Johnovi by nezbývalo nic jiného než být silný za ně za oba. Stály by ženy frontu na to, aby se o toho opuštěného chudáčka mohly postarat? Nebo že už by tu byla nějaká, která jen čeká, až jí Cecilie uvolní místo?

DOMA TO VYPADALO ÚPLNĚ STEJNĚ, jako když odtamtud John ráno odcházel. Jak rychle začne domácnost upadat... Nestačilo jenom udržovat pořádek, bylo potřeba i skutečně uklízet a starat se, aby dům působil útulně. Jenže když nastala v životě klidnější chvílka, John už moc neměl sílu zabývat se špinavým nádobím od snídaně, a už vůbec se mu nechtělo rovnat polštáře a zapalovat vonné svíčky.

Naštěstí se jeho dospělý syn Simon nabídl, že se u nich dnes večer zastaví a cestou něco nakoupí. John měl totiž pocit, že sám už by to nejspíš nezvládl. Zároveň se ale za svou nemohoucnost styděl. Kdyby ležel v nemocnici on, Cecilie by určitě stihla nakoupit jídlo a uvařit večeři, vykoupat děti a postarat se, aby byl v kuchyni zase pořádek. Možná mají ženy přece jenom větší schopnost dělat několik věcí najednou, i když s podobnými myšlenkami se člověk dnes musí mít na pozoru a raději je nevyslovuje nahlas. Pravda je taková, že má pocit, že na to prostě nestačí. A kromě únavy a sebelítosti ho navíc ještě trápilo špatné svědomí. Proč musí vždycky všechno pokazit – sobě, a tím pádem i druhým?

Když nesl Ellen do domu, zkoušel si představit, jak by jeho a Ceciliiho manželství mohlo pokračovat. Samozřejmě ji bude muset poprosit o odpuštění, to je jasné. Ale nestačí jenom koupit květiny a pronést pár omluvných frází, to by po všech těch letech společného života bylo k ničemu, podobné laciné triky si můžou dovolit právě zamilovaní. V dlouhodobých vztazích je k tomu, aby se obtížná situace překonala, potřeba vyvinout skutečné úsilí. Když si vzpomněl na měkká křesílka u slavného terapeuta Gideona Zetterberga, zmocnila se ho nevolnost. On a Cecilie na těch sezeních probírali svůj vztah ze všech stran a ten skvěle placený cvokař si tam jenom tak seděl a příkyvoval. Poslouchal je vůbec? Ale ne, teď je nespravedlivý, vždyť se jim tehdy opravdu podařilo dát se zase dohromady. Je nutné bojovat. Člověk to nemůže jen tak vzdát.

– Tatí, já jsem děsně utahaná, zakňourala Grétka, která si mezitím lehla na podlahu v předsíni. – Sundej mi botičky, prosím, prosím, já na to nemám sílu.

- Ale já mám přece na ruce Ellen.

- Prosíím, sundej mi botičky!

- Dej tátovi pokoj, ozval se Marcus. - Já ti pomůžu.

Nečekal na odpověď, chopil se suchého zipu, stáhl sestřičce vysoké boty a postavil je ke stěně.

- Tak pojď, řekl a vzal Grétku za ruku. - Mrkneme se na nějaký pořady pro děti?

Grétka se usmála a utřela si nudli u nosu.

- Tak jo. Ale chci se koukat na Joeyho!

Marcus jí prohrábl vlasy.

- Uvidíme, co zrovna dávají. Kdo bude u televize poslední, je padavka!

Se smíchem se vyřítili z předsíně do obývacího pokoje.

Ellen Johnovi unaveně visela na ruce. Ulevilo se mu, že nepláče. A byl vděčný i Marcusovi, že mu tak ochotně přispěchal na pomoc. Krizové situace sourozence stmelovaly.

- Tatí, co bude k večeři? chtěla vědět Sofie, která se usadila na lavičku pod poličkou na čepice.

- Jídlo nakoupí Simon, oznámil jí John. - Budeme mít hamburgery. Ty máš přece ráda, ne?

- Jenže je máme pořád, reptala Sofie. - Rozhodně pokaždý, když vaříš ty.

John s povzdechem pověsil Elleninu kombinézku na háček.

- Teď jsi hodně nespravedlivá. To přece vůbec není pravda. Dělán vám i masové kuličky a těstoviny a párky.

- Já hamburgery nechci, prohlásila Sofie. - Mám chuť na něco jinýho. Nemohli bychom si dát kuře s rejší?

- Ale no tak, Sofie. Buď tak hodná a nezačínej s tím. Radši mi pojď pomoct, je potřeba trochu uklidit v kuchyni.

Holčička neochotně vstala.

- Nebo můžeš na chvilku pohlídat Ellen a já to tu zatím uklidím sám.

- To bych mohla.

William mezitím zmizel ve svém pokoji. No samozřejmě. Willy se jen málokdy nabídl, že by s něčím pomohl. Většinu

času trávil u počítače. Celkově poslední dobou působil stísněněji než jindy. Jenže když se s ním John pokoušel mluvit, odpovídal jednoslabičně a tvářil se odmítavě. Možná by to měl John večer zkusit znovu. Nebo že by o to požádal Simona? Ten si s Williamem rozumí, možná že u nevrlého pubertáka pochodí lépe.

OZVALO SE ROZHODNÉ ZAKLEPÁNÍ, a než Cecilie stačila cokoli říct, dveře se prudce otevřely a v nich stála Gunilla, její kolegyně z práce a nejlepší kamarádka v jedné osobě.

- Zlatíčko! Tak jak ti je?

Vzápětí už stála u postele a vřele Cecilii objímala. Voněla městem, čínorodostí a jemným květinovým parfémem. Vlasy v pážecím účesu se jí pod vlivem vlhkého venkovního vzduchu na čele vlnily. Celkově vypadala k nakousnutí, měla růžové tváře a oči jí jen zářily, zřejmě také trochu zhubla, nohy v černých strečových džínách vypadaly velmi štíhle. Kdy se vlastně viděly naposledy? Cecilie se pokoušela rozpomenout, ale nepodařilo se jí to. Poslední dobou moc ve styku nebyly. Gunillini synové trávili každý druhý týden u svých otců a ona se mohla věnovat kariéře a zábavě. A samozřejmě také vyražela na lov mužů.

- Ale, ani se neptej. Jenom si představ, jak by ti bylo, kdybys tu ležela ty. Ale teď, když jsi tady, se mi hned udělalo o moc líp.

- To víš, že jsem přišla, usmála se Gunilla a svlékla si přiléhavý tmavomodrý kabátek.

Posadila se na okraj postele a vzala Cecilii za ruku.

- Víš ty vůbec, jak jsem se o tebe bála?

- To je od tebe moc hezké.

- No ale je to pravda. Tobě se prostě nesmí nic stát. Co bych si bez tebe počala? Zažívám teď pěkně bouřlivý období. Jako by všechny krize vypukly současně. Lidi se rozvádějí napravo nalevo, jsou si navzájem nevěrný, dostávají rakovinu, a co je ze všeho nejhorší, manžel mojí kamarádky Jeanette, kterou taky znáš, si chodil třikrát do týdne vždycky večer zaběhat, a tuhle si taky vyrazil, a když se vrátil domů, najednou se složil. Bylo osm večer, děti byly doma a tak vůbec a Mattias v předsíni padnul na koberec a umřel. Zástava srdce. A to vloni zaběhnul maraton a byl fakt trénovanéj. No chápeš to?

Gunilla mluvila překotně, její hlas zněl téměř zadýchaně. Cecilie se s Jeanette setkala jenom letmo, byla to Gunillina dávná kamarádka. Život někdy může být tak křehký. Její vlastní život.

Život toho neznámého táty dvou dětí. V zásadě může umřít kdokoli – a kdykoli.

– Panebože!

– Přesně tak. Co se na to dá říct? Myslím teď na smrt víc než dřív a...

Gunilla se zarazila uprostřed věty.

– Ale fuj, asi jsem se zbláznila, že ti vykládám zrovna tohle. Promiň. Vážně mi přeskočilo.

Cecilie pevně sevřela kamarádčinu teplou ruku.

– Život už je prostě takový. Člověk nemůže přivolat smrt tím, že někomu vypráví, co postihlo někoho jiného. To přece víš. A my dvě už jsme zažily všechno možné, nemám vyloženě pošramocené nervy, nemusíš se mnou mluvit nějak jinak než normálně. Naopak, ležím tady a myslím přesně na to, o čem teď mluvíš. Na to, jak se nám život může zvrtnout.

Gunilla se na ni tázavě podívala.

– A na co jsi přišla?

Cecilie si povzdychla.

– Popravdě řečeno na nic zvláštního.

Vlastně s kamarádkou naposledy mluvila ještě předtím, než jí John řekl o té noci s Nike.

Znovu měla ten obrázek před očima. Vybavila se jí vzpomínka na Johnovo koktavé doznání. Z té představy se jí dělalo špatně, přímo tady a teď, před Gunillou. Do tváří se jí vlilo horko a srdce, které jí až dosud bilo klidně a pokojně, se jí na jednu sevřelo. Nesmíte se stresovat, stres vám škodí, řekla jí kardioložka. Jenže jak se člověk může chránit před vlastními pocity?

– A co jinak? zeptala se Gunilla. – Jak je? Teda teď nemyslím po fyzický stránce.

Gunilla pochopitelně věděla o Ceciliiých zmatených citech vůči policistovi Peru Nilssonovi, dokonce v onen osudný večer, kdy mezi nimi poprvé přeskočila jiskra, byla s ní.

– Popravdě řečeno nic moc, povzdychla si po chvílce Cecilie.

- Je to na tobě vidět, přikývla Gunilla. - Víš přece, že vždyc-
ky přesně vycítím, že na tom nejsi zrovna nejlíp. Zase něco
s Johnem, vid'?

Cecilie přitakala.

- Co provedl?

Ted' už slzy nedokázala zadržet. Ne, nechtěla se rozplakat, to rozhodně ne, vždyť se ani v nejmenším nelituje. Přesto se však smutek vyvalil na povrch a byl intenzivnější, než si dokázala představit. Jako by Johnovi už nestačila. Necítila se právě takhle, když tehdy odpoledne přišel domů a všechno jí řekl? Jako by v domě došel vzduch, skončila jedna epocha. Tehdy popadla kabelku, vyběhla ven v rozepnuté bundě, v uších jí zněl jakýsi neurčitý nepříjemný zvuk, nasedla do auta a sešlápla plynový pedál až k podlaze. Ted' měla pocit, jako by měla cestu domů už navždycky odříznutou.

Nedařilo se jí to vyjádřit slovy.

- Ale zlatíčko. Beruško moje.

Gunilla se natáhla pro papírový kapesník a Cecilie si ho od ní vděčně vzala. Osušit si oči a nos - skvělý způsob, jak získat trochu času. Vysmrkala se do papírového kapesníku a zhluboka se nadechla.

- Nechtěla jsem se rozbrečet. Opravdu ne. Vlastně ani nejsem smutná, spíš našťvaná. Že to vůbec mohl udělat... znovu.

- Cože? Je v tom zase nějaká jiná?

Cecilie zmačkala papírový kapesník do maličké kuličky.

- Je to jeho asistentka. Nevím, kolik jí je, řekla bych, že tak dvacet, pětadvacet. Nemám ponětí. Je moc milá a příjemná, starala se o Ellen, když John pracoval. Ale tohle mě zase až tak netrápí. Myslím samotnou tu nevěru. Nebo vlastně ano, trápí, ale snažím se na ty podrobnosti nemyslet. Je mi z toho prostě jenom nanic. Nejhorší pocit mám z toho, že už se k Johnovi prostě nejsem schopná vrátit. Přála bych si, abych mu mohla odpustit, jenže to nedokážu. Nemám sílu projít si všemi těmi sezeními u terapeuta ještě jednou. Probrali jsme tam přece naše manželství ze všech stran: proč má John pocit, že ho pořádně

nevnímám, proč si já připadám nespokojená a zahořklá. A když si to tak zpětně vybavuju, tak mám dojem, že se na mě jako na ženu v rámci té terapie jenom snesla spousta kritiky. Jako že je potřeba mít pro muže pochopení, jsou přece z nějaké zatracené jiné planety, a my ženské že máme zůstat doma u plotny.

Gunilla se zasmála.

- To je fakt vtipný, promiň, že se uprostřed vši tý mizérie směju. Z nějaký zatracený jiný planety... Jo, ten popis je dost výstižnej.

- Jsem smutná a mám zlost, že nás John tímhle připravil o možnost být dál spolu. Už to prostě nezvládnou. Ale zároveň se odmítám znovu stěhovat do garsonky, vysedávat tam jako nějaký blázen a umírat steskem po rodině.

- Ty to děsně dramatizuješ, namítla Gunilla. - Vidíš všechno hrozně černě. Víš, ono všechno nemusí dopadnout tak, jak si to představuješ v těch nejtemnějších chvílích. Může se to vyřešit nějak jinak.

Cecilie rozhodila rukama.

- A jak?

Gunilla pokrčila rameny.

- To nevím! Víím jenom, že když se člověk snaží svůj život neustále nějak usměrňovat a mít ho pod kontrolou, občas to dopadne jinak, než původně čekal.

- Hmm. To máš tedy pravdu.

Gunillin mobil ze sebe vydal syčivý zvuk a ona ho vytáhla a pustila se do čtení esemesky. Cecilie viděla, jak se celá rozzářila.

- Dobré zprávy?

Gunilla zrudla a strčila telefon zpátky do tašky.

- No, víš... to byl Andreas... Pamatuješ si na něj?

Cecilie se na Gunillina milence pamatovala velmi dobře, stejně tak si vzpomínala, jaký zmatek se jí v době, kdy se sama potýkala s problémy v manželství, zmocnil, i na to, jak kamarádce ten její výstřední milostný život tehdy záviděla. Skutečnost, že se Andreas zřejmě znovu stal součástí Gunillina života, v ní vyvolávala smíšené pocity.

- Nedokážu mu odolat. I když jsou s ním pořád pěkný trable a je hrozně neukotvenej. Vždyť víš. Ale sex to všechno vyváží.

Gunilla ztišila hlas a naklonila se nad nemocniční lůžko.

- Nikdy jsem... však víš.

Cecilie zvedla obočí.

- Ne? Tak to jsem netušila.

Gunilliny tváře nabyly ještě sytějšího odstínu.

- Když je ve mně, mám pocit, že umírám. Fakt umírám. Myslela jsem, že už jsem s ním dávno hotová, že jsem ty pocity překonala, jenže pak se mi najednou znovu ozval a zeptal se, jestli by se nemohl zastavit. Byla jsem ten tejden zrovna bez dětí a dost jsem se nudila, tak jsem si řekla, hm, to nemůže uškodit, můžeme si dát skleničku vína a on pak půjde domů, jenomže sotva vstoupil do dveří, bylo to jasný. Objal mě a o pět minut později už jsme byli v posteli a bušili jsme do toho jak dva pubertáci. Naprostá fantazie.

Cecilie si najednou přála, aby Gunilla prostě zmizela. Dokud jí kamarádka líčila tragická úmrtí a rozvody, bylo to v pořádku, ovšem tenhle typ doznání Cecilie v tuhle chvíli nebyla moc schopná poslouchat.

- Ty jsi vážně blázen, podotkla lehkým tónem a neprozradila Gunille, co si skutečně myslí. - A pěkně divoký blázen, skoro ti závidím. Ale uvědom si, že já musím ležet tady a žádná báječná milostná dobrodružství před sebou nemám. Radši mi pověz, jak to vypadá v práci. Jste pořád pod takovým tlakem?

- Je to ještě horší, informovala ji Gunilla a přihladila si vlasy. - Prostě jako vždycky. Lizette má vyhřezlou plotýnku, takže je dlouhodobě na nemocenský. Louisa má už zase problémy s holkama a Tatiana, no, u ní nevím, co se děje, ale taky teď bejvá často pryč. Sice k nám na porodní chodí na výpomoc spousta lidí zvenčí a některý z nich jsou fajn, ovšem s dalšíma už to taková legrace není. Každopádně je to šoupaní lidma pěkně otravný.

- Strašně se těším, až budu zase zpátky, povzdychla si Cecilie. - Vůbec netušíš, jak moc.

Gunilla jí položila dlaň na hřbet ruky a opatrně stiskla.

- Porodní ti neuteče, prohlásila. - Už brzo se tam vrátíš.
- No ano, doufám, že máš pravdu, odpověděla Cecilie.
- Samozřejmě že mám pravdu, opáčila Gunilla. - Jen co zase budeš schopná pracovat, přivítáme tě s otevřenou náručí. My tě tam totiž potřebujeme, abys věděla.

Její slova působila jako hojivý balzám. Ve světě, který se rychle měnil, představovalo porodní oddělení jakousi konstantu. Bylo to něco, čeho se Cecilie mohla zachytit. Její nitro se naplnilo vřelostí a nadějí. Teď bude s rodičovskou dovolenou řada na Johnovi. A ona rozhodně nemá v úmyslu obrátit se zády k povolání, které tak miluje.

SUSANNA ODESLALA ESEMESKU CECILII a zůstala chvíli jen tak sedět s telefonem v ruce. Nedávno v nemocnici skončila babička. Teď se tam pro změnu ocitla sestra. Že by jejich rodinu postihlo nějaké prokletí? Copak nikdy nebudou mít klid? Ona sama má nervy na pochodu. V noci téměř nespí. Musí učinit životně důležité rozhodnutí – a to rychle. Věděla, že jí čas utíká mezi prsty, ale ať se snažila, jak se snažila, nedařilo se jí najít žádné jednoznačné řešení. Kéž by tak mohla nahlédnout do budoucnosti, zjistit, co bude za pár let! Kde tou dobou bude? Znovu se jí v mysli vynořila představa domku s hnědorezavými stěnami někde v teplých krajích. Květináče s pelargoniemi. Pes, kterého by si koupila. Malý chlapeček, který by se jí vyšplhal na klín. Proč zrovna chlapeček? To nevěděla, pouze jasně cítila, že dítě, které nosí pod srdcem, není holčička. Už si nevybavovala, jaké měla pocity, když čekala Alexandru. Vlastně si toho ze svého prvního těhotenství vůbec pamatovala jen velmi málo.

Byla tehdy hrozně nezralá – nebo že by ve skutečnosti byla v té době vyzrálejší než dnes? Možná naopak sklouzla do nedospělého chování a jednání teď. Dnešní Susanna připomíná spíš dospívající dívku než ženu, která už překročila čtyřicítku. Potřebovala by si s někým promluvit. S někým celou tu situaci pořádně do hloubky prodiskutovat. Pokusy probrat to s Cecilíí zatím moc dobře nedopadly, teď navíc sestra onemocněla z přemíry stresu. Susanna neměla dost odvahy, aby o tom řekla své druhé sestře Marii, a ani matka Christina jí nepřipadala jako ta správná osoba, které by se mohla svěřit. Vlastně o svém těhotenství zatím nepověděla živé duši. Jediný člověk, který o tom věděl, byl doktor Almberg, ale to je lékař, je to součástí jeho práce. Navíc je vázán lékařským tajemstvím.

Jenže Thomas, její muž, má právo se to dozvědět. Ovšem právě tenhle rozhovor se jí jevil jako nepřekonatelný problém. *Susanno, vždyť jsi dospělá. Staly se už horší katastrofy.* Něco takového se přece děje každou chvíli, spousta dětí je počata mimo manželství. Tak už to prostě chodí. Ale pořádit si nemanželské dítě v jejím věku? Susanna přímo viděla obličej svých elegant-